

ชีวิตลำบาก...เมื่อพบหลวงพ่ोजรัญแล้วสบาย

ประเสริฐ ศรีทับทิม

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘

พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R11006

ชีวิตของผมหากจะพูดไปแล้ว อาจจะเหมือนกับนิยายเรื่องหนึ่งก็ไม่ปาน จากชีวิตต้องสู้ของเด็กบ้านนอกคอกนาจน ๆ คนหนึ่งย่านรังสิต-ปทุมธานี ต่อสู้กับชีวิตด้วยความยากลำบากนานับประการ อดมือกินมือ ทำงานทุกอย่างที่สุจริตจนจะพึงกระทำได้ ล้มลุกคลุกคลานบ้าง ประสบความสำเร็จบ้างปะปนกันไป

และแล้ววันหนึ่ง เหมือนบุญกุศลของผมยังมีอยู่ ได้พาให้ผมมาพบแสงธรรมแห่งชีวิต ที่ช่วยส่องแสงเป็นแนวทางให้ผมได้ยึดถือปฏิบัติจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ทำให้ชีวิตของผมเป็นผู้เป็นคนได้ก็เพราะ “คำสอนของพระเดชพระคุณท่านพระราชสุทธิญาณมงคล” ครับ

ผมขอเริ่มเรื่องชีวิตความลำบากของผมตั้งแต่เด็กจำความได้ มีดังนี้ครับ ผมเกิดเมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ณ ท้องทุ่งรังสิต ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ ๔ หมู่ ๖ ซอยอยู่ดี ถ.รังสิต-นครนายก ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญญบุรี จ.ปทุมธานี โทร (๐๑) ๙๙๙-๑๑๒๙

ชีวิตในเยาว์วัยนั้นพ่อแม่ต้องแยกทางกันอยู่ พ่อเป็นคนมีกรรมถูกเขารังแกจนทนไม่ไหวฆ่าเขาตาย จึงต้องขายนา ๔๐ ไร่มาสู้ความ ผลสุดท้ายต้องติดคุกชดใช้หนี้กรรม ส่วนแม่แต่งงานใหม่ ตัวผมเองอยู่กับคุณตาบ้าง แม่บ้าง ตอนนั้นอายุประมาณ ๕ ขวบ ลำบากมาก พออายุประมาณ ๗ ขวบ ไปอาศัยวัดแสงสรรค์อยู่ ก็ไปมาระหว่างบ้านกับวัด เมื่อแม่แต่งงานใหม่จึงอาศัยร่มไบบุญชของหลวงพ่อลั้ง อุตตโม เจ้าอาวาสวัดแสงสรรค์เป็นที่พึ่ง วันหนึ่งในขณะที่บวชเณรอยู่ อายุประมาณ ๑๖ ปี ลงสรงน้ำที่คลองหน้าวัด เห็นโยมแม่เกี่ยวข้าวก็รู้สึกสงสารโยมแม่มาก เพราะตัวเราเองไม่ได้ช่วยท่าน

เช้าวันหนึ่งขณะที่บิณฑบาตมาถึงบ้านโยมคนหนึ่ง โยมคนนั้นกำลังใส่บาตรพระอยู่ เมื่อผมเดินไปถึงเพื่อจะรับบาตร โยมคนนั้นเห็นผมเป็นลูกคนจน จึงไม่ยอมใส่บาตรและเก็บขันข้าวกลับเข้าบ้านไป ตัวของผมเองมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจมาก และนึกในใจอยู่เสมอว่าชีวิตเราจะต้องทำให้ดีให้ได้

ผมบวชเณรอยู่ ๒ ปี ทนเห็นโยมแม่ลำบากเกี่ยวข้าวหน้าน้ำไม่ไหว จึงตัดสินใจเข้าไปกราบลาหลวงปู่ปลั่ง หลวงปู่ท่านสอนว่า “ให้ทำแต่ความดี” และก่อนจะสึกท่านถาม ๒ ครั้งว่า

“เจ้าออก (ชื่อเล่นของผม) มะนาวกลมใครกลืนวะ ?

ผมตอบ “เกิดจากธรรมชาติครับ”

หลวงปู่ “หนามแปลมใครเสี้ยม”

ผมตอบ “เกิดจากธรรมชาติครับ”

หลวงปู่ “เออ เอ็งไปเถอะ เอ็งมีปัญญาอยู่กับตัวไม่ตายหรอก”

เมื่อสึกออกมาช่วยน้ำสวาน้ำเขยเดินเรือข้าวอยู่ครึ่งปี ก็มานอนคิดว่าถ้าทำอย่างนี้เห็นที่ตัวเราคงไม่มีอนาคตแน่ จึงบอกกับน้ำว่าจะไปกรุงเทพฯ น้ำทั้งสองก็โกรธมากไม่อยากให้ไป และผมได้เดินไปหาแม่ที่บ้ำพ่อใหม่ บอกแม่ว่า “แม่ครับผมจะไปกรุงเทพฯ ผมยังไม่ได้กินข้าวเลย แม่จะให้กินข้าว แต่ผมเกรงใจพ่อใหม่ แม่ตักข้าวกับไข่ต้มมาให้ ๑ ฟอง เมื่อกินข้าวเสร็จ ผมได้กราบเท้าแม่ ๓ หนและบอกว่า “แม่ครับผมจะไปตายเอาดาบหน้า”

ระหว่างเดินผ่านวัดแสงสรรค์ที่เคยบวชเณร ได้เข้าไปกราบหลวงพ่อเพชรโนโบสถ์ และบอกกับท่านว่า “ถ้าไม่ได้ดีแล้วจะไม่กลับรังสิต” ซึ่งรังสิตในสมัยนั้นไม่มีความเจริญเลย เมื่อประมาณ ๕๐ ปีที่แล้วมีแต่ท้องนาและต้นไม้ ระหว่างเดินจะมาปากคลอง ๒ มีก้อนดิน ๑ ก้อน เดินออกมาจากบ้านแม่ด้วยความคับแค้นใจ จึงใช้เท้าเตะก้อนดินอย่างแรงเพื่อให้เจ็บและจำได้ว่ารสชาติของความจนเป็นอย่างไร เมื่อเดินมาถึงบ้านยายซุ่ม เอมอ่อง คุณยายได้แนะนำให้ไปหาลูกชายของคุณยายชื่อ น้ำสำราญ เอมอ่อง อยู่แถวดินแดง

ตอนนั้นประมาณปี ๒๔๙๕ มาหางานทำในกรุงเทพฯ แต่ยังไม่ได้งานทำ จึงรับจ้างแบกปูนก่อสร้างโรงพยาบาลสงฆ์ (ในสมัยนั้นเพิ่งจะมีการเริ่มสร้าง รพ.สงฆ์ขึ้นเป็นครั้งแรก) ได้รับค่าแรงวันละ ๑๒ บาท ตกกลางคืนได้อาศัยข้างศาลาวัดสะพาน ดินแดง เป็นที่พักแรม

อยู่มาวันหนึ่งชีวิตของผมเริ่มผันแปร น้ำสำราญได้แนะนำให้รู้จักกับ นายทัย เฉลิมฉัตร หัวหน้างานเทศบาลแผนกกำจัดอุจจาระ ได้ช่วยให้ผมเข้าทำงานที่เทศบาลเป็นพนักงานตัดหญ้ารายวัน ๆ ละ ๑๙ บาท ในช่วงนี้ผมได้อาศัยเวลาว่าง ไปเรียนกวดวิชาที่วัดสุทัศน์ เสาชิงช้า โดยมีอาจารย์เพทาย อมาตยกุล เป็นเจ้าของและอาจารย์ใหญ่ ผมได้เข้าไปกราบท่านและบอกกับท่านว่า “จะขอเรียนกวดวิชาความรู้” ท่านถามผมว่า “บ้านอยู่ที่ไหน” ผมตอบท่านว่า “ผมเป็นเด็กต่างจังหวัดครับ บ้านอยู่รังสิต ปทุมธานี ผมเป็นลูกคนจน พ่อติดคุก แม่มีพ่อใหม่ ตัวผมอาศัยวัดอยู่ อยากมีวิชาความรู้ครับ แต่ไม่มีเงินค่าเล่าเรียนครับ”

อาจารย์เพทายฯ ท่านเมตตาให้ผมเรียนฟรี ไม่เก็บค่าเล่าเรียน จนกระทั่งจบ ม.๓ บางครั้งท่านยังให้เงินใช้ด้วย ผมได้ตอบแทนบุญคุณท่านด้วยการปิดกวาดเช็ดถู ทำความสะอาดโรงเรียน กวาดพื้น ล้างส้วม ระหว่างนั้นท่านอาจารย์ได้ซื้อรถมาใหม่ ยี่ห้อฮิมคาร์ มาจากเชียงใหม่ เป็นรถพวงมาลัยซ้าย ท่านสอนให้ขับ นับว่าเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ที่ท่านอาจารย์เพทายฯ ได้สอนผมให้รู้อะไรใหม่ ๆ

ปี ๒๔๙๖ ได้พบพี่เสนห์ เป็นนักพากษ์หนังชายยาเปอร์ริวิท เชียงสะพานเหลืองสอนให้ขับรถ เป็นคนโฆษณาขายยา กรอหนัง แบกยาส่งตามร้าน เพราะผมอยากได้วิชาความรู้ชีวิตประสบความสำเร็จ พุดเก่ง พุดเป็น พากษ์หนังได้ สิ้นคำก็ขายดี

ปี ๒๔๙๘ ระหว่างทำงานโดนเกณฑ์ทหาร อยู่ที่โรงพยาบาลเสนารักษ์ พระมงกุฎเกล้าฯ และถูกส่งไปเรียนวิชาพยาบาล ที่โรงพยาบาลอนันท์ ลพบุรี อยู่ประมาณ ๖ เดือน และไปสอบใบประกอบโรคศิลป์ได้ สามารถฉีดยารักษาคนไข้ ปลูกฝี เป็นบุรุษพยาบาลคอยช่วยเหลือแพทย์ คนที่ให้วิชาความรู้ในสมัยนั้นคือ ร.อ. ลัดดาเนตร บุญญรัตน์พันธ์, น.พ. อโณทัย แยมยิ้ม และอีกหลายท่าน จำชื่อไม่ได้ รับใช้ท่านมาโดยตลอด ขับรถให้บ้าง เช็ดรถบ้าง ท่านก็เมตตารักใคร่

เมื่อปลดประจำการ จึงไปสมัครทำงานที่บริษัทดีทแฮมล์ จำกัด โดยสมัครเป็นพนักงานขาย แต่บริษัทฯ มีการสอบภาษาจีนจึงสอบไม่ได้ ก็เลยสมัครเป็นพนักงานขับรถ ได้เงินเดือนประมาณ ๗๐๐ บาท อยู่ได้ ๔ - ๕ เดือนไปช่วยเซลล์ขายของโชห่วย เช่น นมตราหมี โอวัลติน น้ำมันใส่ผมไบรท์ครีม สบู่หอมคาเมย์ แชมพูลีน ผ้าอนามัยโกเต็กซ์ เป็นต้น เหตุที่ขายก็เพราะว่า เซลล์กลับไปแต่งงาน ผมจึงต้องขายเอง เก็บเงินเอง จนเมื่อ มร.เช็นต์เฮาเซอร์ ชาวสวิส พอพูดไทยได้บ้างมาทำการตรวจตลาดระหว่างที่ขายอยู่นั้น มร.เช็นต์เฮาเซอร์ให้พบเข้าได้สอบถามถึงเซลล์ ผมก็เลยบอกว่า “องอาจ (เซลล์) ไปห้องน้ำครับ” เพราะผมไม่กล้าบอกความจริง ระหว่างนั้นผมก็ขายสินค้าและเก็บเงินไปเรื่อย ๆ จนเวลาประมาณ ๑๐ โมงเช้า มร.เช็นต์จึงถามว่า “ประเสริฐ งามอาจไปตกส้วมตายแล้วหรือ” และก็ขอตรวจสอบใบเสร็จรับเงิน ปรากฏว่าเป็นลายมือของผม จึงได้สั่งให้เอารถกลับสำนักงานใหญ่ที่ถนนเจริญกรุง เพื่อพบกับผู้จัดการใหญ่ และเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายขาย ได้ปฏิบัติงานขายเรื่อยมา จนกระทั่งสามารถปลูกบ้านได้ ๑ หลัง ส่งลูกเรียนหนังสือจนจบ ๒ คน จนวันหนึ่งได้ยื่นความประสงค์ขอลาออกต่อผู้จัดการใหญ่ ท่านได้เรียกเข้าพบเพื่อเกลี้ยกล่อมตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ วันสุดท้ายจึงโกหกว่า “แม่ให้ไปบวช” จึงได้ลาออกสมใจ

เมื่อลาออกแล้วจึงไปสมัครทำงานกับสายการบินแพนแอมที่ดอนเมือง แผนกยก กระเป่า ในสมัยนั้นสายการบินนี้มีชื่อเสียงโด่งดังมาก ทำงานได้ประมาณ ๓ ปี สามารถเก็บเงินซื้อรถเฟียต ๑๕๐๐ ซึ่งเป็นรถคันแรกในชีวิตที่ผมซื้อใช้เอง เพื่อทำเป็นรถแท็กซี่ป้ายดำ ต่อมาเปลี่ยนเป็นโตโยต้าและดัทสัน ผมขับรถแท็กซี่อยู่นานหลายปี ชีวิตก็ยังมีความสุข

อยู่มาวันหนึ่งประมาณปลายปี ๒๕๐๙ ได้มีผู้โดยสารว่าจ้างผมไปส่งที่จังหวัดสิงห์บุรี ได้ค่าโดยสาร ๒๕๐ บาท เมื่อไปส่งผู้โดยสารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมตั้งใจไว้ว่าจะหาพระที่ดี ๆ สักองค์ เพื่อทำให้ชีวิตของผมได้มีความสุขขึ้นมาบ้าง คงจะเป็นบุญเก่าของผมที่ دلใจให้มาพบพระผู้ประเสริฐ ที่ทำให้ชีวิตของผมมีความสุขสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผมได้ไปสอบถามคุณป้าร้านขายข้าวแกงที่รถ บขส. ว่า “คุณป้าครับ แถวนี่มีพระดี ๆ ที่ไหนบ้าง” คุณป้าก็บอกว่า “จะมาขอหวยหรือว่าจะเอาความดีล่ะ ถ้าเอาความดีก็ให้ไปหาหลวงพ่อจรัญ” ผมจึงได้สอบถามเส้นทางที่จะไปวัด และมาทราบชื่อคุณป้าในภายหลังว่าชื่อคุณป้าโปรยเปล่ง ศรีงาม และได้ไปกราบขอบคุณท่านที่ได้แนะนำให้ผมได้รู้จักกับพระดี

การเริ่มต้นค้นพบทางสว่างของผมจึงเริ่มตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมได้ขับรถแท็กซี่ป้ายดำคู่ชีพลัดเลาะไปตามคันคลองชลประทานบางจาก ในสมัยนั้นการคมนาคมไม่สะดวก ไม่มีถนนสายเอเชีย การเดินทางจะต้องขับรถไปทางจังหวัดอ่างทองเข้าตัวเมืองสิงห์บุรี แล้วข้ามแม่น้ำสิงห์มาทางปากบาง ขับเรือยมาคันคลองชลประทาน ซึ่งถนนก็ไม่ค่อยสู้ดีนัก ขับมาถึงหน้าวัดอัมพวัน ถ้าจำไม่ผิดเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น เมื่อเข้าไปในวัดไปพบกับ พี่ปุ่น ลุงฮุย ลุงหล้า ทิดกู่ แม่ชีมะลิ หลวงน้ำประสิทธิ์ และอีกหลายท่านที่จำชื่อไม่ได้ นั่งสนทนาอยู่กับหลวงพ่อ

เมื่อผมได้พบกับหลวงพ่อจรัญแล้ว ท่านนั่งอยู่เฉย ๆ ผมเองยังนึกว่าเข้าวัดผิดแล้ว ท่านได้แต่นั่งมองอยู่เฉย ๆ ไม่ถามอะไรทั้งนั้น นั่งอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงเศษ หลวงพ่อก็ได้ถามว่า ชื่ออะไร ผมจึงตอบท่านไปว่า “ผมชื่อประเสริฐ ศรีทับทิมครับ บ้านอยู่รังสิต ปทุมธานี ขับรถแท็กซี่ป้ายดำมาส่งผู้โดยสารที่ตัวเมืองสิงห์บุรีครับ” ในสมัยนั้นหลวงพ่อจรัญอายุประมาณ ๓๕ ปี ฐานานุกรมที่พระครูภาวนาวิสุทธิคุณ เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี

หลวงพ่อก็ได้สอนธรรมะในเรื่องกฎแห่งกรรม ผมและคนอื่น ๆ ได้นั่งฟังท่านสอนอยู่จนมืด ไฟฟ้าก็ยังไม่ มีแต่โบสถ์และกุฏิหลังเก่า ๆ เวลาผีฝนตกลงมาหลังคาจะรั่ว พระจะเปี่ยกฝน ผมเห็นว่ามีดีแล้ว จึงลาท่านกลับ หลวงพ่อบอกว่า “มืดแล้วอย่ากลับเลย” ผมก็เลยถือโอกาสนอนค้างที่วัด และสนทนากับหลวงพ่อกันถึง ๒ ทุ่มเศษ หลวงพ่อก็ขอเวลาไปสรงน้ำ และให้แม่ชีมะลิไปต้มข้าวต้มมาเลี้ยง มีเต้าหู้ยี้ กระทียมดอง ไข่เค็ม หลวงพ่อบอกว่า

“ทุกคนต้องทานข้าวต้ม ถ้าไม่ทานหลวงพ่อก็โกรธ” ในสมัยนั้นจะมีท่าน ท. เลียงพิบูลย์ รวมอยู่ด้วย หลวงพ่อมิ้อธยาศัยไมตรีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมตตากับญาติโยมและลูกศิษย์ที่ไปเยี่ยม ท่านให้ทานข้าวทุกครั้งเมื่อมีโอกาส ท่านบอกว่า “ถ้าทานข้าววัดอัมพวันของหลวงพ่อกแล้วจะรวย” หลวงพ่อพูดอยู่เสมอ

เมื่อหลวงพ่อสรงน้ำเสร็จเรียบร้อย ท่านลงมานั่งสนทนาต่อจนถึงตี ๔ หลวงพ่อจึงขึ้นไปเคาะระฆังเองและไปทำวัตรที่โบสถ์หลังเก่า ผมจึงตามหลวงพ่อกไปนั่งฟังท่านทำวัตรเข้าในโบสถ์ด้วย โดยมีหลวงหน้าประสิทธิ์ ท่านเพิ่งจะบวชเป็นพรราชาแรกถ้าจำไม่ผิด พอรุ่งเช้าก็ลาหลวงพ่อกลับ และหลวงพ่อกท่านให้ศีลให้พรและพูดว่า “ประเสริฐ ถ้าคิดถึงกันก็แวะมาเยี่ยมกันอีกนะ”

ตั้งแต่นั้นเรื่อยมา ผมได้ชักชวนบุคคลหลาย ๆ ท่านไปพบหลวงพ่อกจรัญ เช่น พี่ชรินทร์ วรรักษา, พี่อรุณ สุพรรณศรี, พี่ประจำ ซอทับทิม, นายช่างสงเคราะห์ รุ่งบัว, คุณหมอมวี ระยุกท บุตรวงศ์, คุณป้าละมุล เจ้าของปั๊มเซลล์ รวมแล้วเป็นร้อย ๆ คน บางท่านก็ให้ค่าน้ำมัน บางท่านก็ไม่ได้ให้ เพราะถือว่าผมมาเยี่ยมหลวงพ่อก

ในช่วงนั้น โบสถ์หลังเก่าชำรุดทรุดโทรมมาก จึงต้องรื้อเพื่อก่อสร้างหลังใหม่ ระหว่างนั้นได้พาญาติโยมที่เดือดร้อน และคนที่จะเลื่อนตำแหน่งมาให้หลวงพ่อกผูกดวงให้ ทำพิธีให้ เช่น ถ้าโยมอายุ ๔๐ จะทำบุญครบรอบอายุ ท่านจะเอาสายสิญจน์วงที่ศีระชะ ๔๑ รอบ และทำเทียนชัยให้ ในช่วงนั้นหลวงพ่อกเหนื่อยมาก เพราะมีญาติโยมมาหาหลวงพ่อกเยอะมาก

เมื่อมีการก่อสร้างถนนสายเอเชียเข้าทางสิงห์บุรี บริษัท อิตาเลียนไทย ได้ทำทางเข้าวัดถวายหลวงพ่อก เมื่อโบสถ์ก่อสร้างแล้วเสร็จ ทางบริษัทฯ ได้จัดทอดกฐินถวายหลวงพ่อกอีกด้วย

ในระหว่างการก่อสร้างโบสถ์อยู่นั้น ผมได้พาคนไปวัดเพื่อทำบุญ จัดทอดผ้าป่าบ้าง แจกของบ้างเท่าที่จะทำได้ จนโบสถ์แล้วเสร็จ ได้รู้จักกับท่านทองย้อย ชโลธร ท่านเป็นคหบดี ได้มาช่วยสร้างพระประธานในโบสถ์ให้การก่อสร้างโบสถ์ใช้เวลาไม่ถึง ๑ ปี ใช้เงินประมาณ ๘ แสนบาทเศษ หลวงพ่อกได้เน้นการก่อสร้างแบบประหยัดและใช้งานได้ทุกประเภท จึงจัดงานฝังลูกนิมิตโดยหลวงพ่อกจะจัด ๗ วัน ๗ คืน มีลูกศิษย์หลวงพ่อกหลายคนมาช่วยกัน ตัวของผมเองยังรับหน้าที่เป็นโฆษก เมื่อจัดงานไปได้ ๓ วัน ๔ คืน หลวงพ่อกได้สอบถามผมว่า “ได้ยอดเงินเท่าไรแล้ว” ผมจึงให้ท่านถามคณะกรรมการได้ความว่าได้เงินประมาณ ๑ ล้านบาท พอใช้หนี้ค่าวัสดุก่อสร้างโบสถ์แล้ว หลวงพ่อกบอกว่า “เลิกงาน” และทำการตัดลูกนิมิตเลย เพราะหลวงพ่อกไม่ยอมรับกฐินถวาย

ผมได้พาคนที่มีความทุกข์ไปพบหลวงพ่อบุญ เพราะหลวงพ่อบุญสอนว่า คนที่มีความทุกข์เราต้องช่วยเขา ผมได้ทำตามที่หลวงพ่อบุญสอน ท่านสอนให้สวดมนต์นึกถึงคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดา คุณมารดา พระอินทร์ พระยม พระกาฬ ผีปู่ผีย่า ผีตาผียาย ผีसानางไม้ เจ้ากรรมนายเวร คุณครูบาอาจารย์ ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดิน แม่พระธรณี แม่พระคงคา ท้าวพญายม ฯลฯ

เมื่อสวดมนต์แล้ว ท่านให้แม่เมตตาแก่ทุกชีวิตให้มีความสุขกายสบายใจ ผมถือปฏิบัติมาโดยตลอด วันหนึ่งหลวงพ่อบุญไปเตือนผมว่า “ให้ระวังหนอยนะประเสริฐ” แต่หลวงพ่อบุญก็ไม่ได้บอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต่อมาผมได้ขับรถไปชนคนตายและไปปรึกษากับหลวงพ่อบุญ หลวงพ่อบุญท่านบอกว่า “ประเสริฐ ของจะไปรอที่เกิดเหตุ เวลาประมาณ ๘ โมงเช้า จะมีคนมาช่วย” แล้วก็เป็นอย่างที่หลวงพ่อบุญบอกไว้ ในเวลานั้นคุณพี่อรุณ สุพรรณศรี ได้แนะนำให้รู้จักกับท่านอัยการศาลรัฐธรรมนูญ คือ ท่านสหัส แสงฉาย อัยการจังหวัด ท่านจะไปจังหวัดอ่างทอง พี่อรุณแนะนำให้รู้จักท่านที่ จ.อ่างทอง ซึ่งเป็นเรื่องแปลก ท่านอัยการนั่งอยู่เบาะหลัง ผมก็ขับรถไปเรื่อย ๆ ไม่ได้พูดอะไรกัน พอเลยบางซันต์ ท่านพูดว่าให้จอดรถ ท่านจะมานั่งข้างคนขับ และก็พูดคุยกับผม และได้ช่วยเรื่องคดีจนจบ

ต่อมาปี ๒๕๑๔ ผมได้บวชพระที่วัดอัมพวัน โดยมีหลวงพ่อบุญเป็นพระอุปัชฌาย์ บวชได้ ๑๕ วันจึงลาสิกขา หลวงพ่อบุญได้ดูดวงชะตาให้ผมอีก หลวงพ่อบุญได้พูดว่า “ประเสริฐ ระวังยังมีคลื่นใต้น้ำอีก ยังไม่หมดเคราะห์” และก็เป็นจริงดังที่ท่านได้พูดไว้ เพื่อนของผมชื่อ โกซัน ขับรถแท็กซี่ป้ายดำด้วยกัน ขับรถชนกับรถตำรวจทางหลวง โกซันตาย ตัวผมบาดเจ็บสาหัสมาก ลูกเมียบ้านแตกสาแหรกขาด หมดทุกอย่าง ผมได้บอกกับ นพ.พ.อ.ประกอบ ซึ่งเป็นผู้ทำการรักษาผมว่า “ถ้าคุณหมอถอดสายออกซิเจนเมื่อไหร่ ผมคงตายแน่”

เมื่อผมหายดีแล้ว เงินทางก็ไม่มีจึงต้องจูดรูป ๙ ดอกที่วัดไชโย บอกหลวงพ่อบุญว่า “ลูกขอเอาทองที่เลี่ยมไปขายเพื่อยังชีพ” จากนั้นได้เอาพระสมเด็จโตเก็บโดยใช้ผ้าเช็ดหน้าพันพระและพันไว้ที่แขน และไปปรึกษากับหลวงพ่อบุญ หลวงพ่อบุญบอกว่า “ประเสริฐ เธอหมดเวรกรรมแล้ว” หลวงพ่อบุญแนะนำให้ไปทำงานเกี่ยวกับการขาย ท่านบอกว่า จะขายอะไรก็ได้ขอให้ทำจริง ๆ แล้วจะรวย

ผมจึงได้ไปสมัครเข้าทำงานที่บริษัทสยามกลการ จำกัด โชรูมพญาไท ซอยรางน้ำ ประมาณปี ๒๕๑๘ ก่อนที่ผมจะมาสมัครผมได้ถามหลวงพ่อบุญว่า “ผมจะเปลี่ยนงานไปขายรถยนต์ จะดีหรือเปล่าครับ” หลวงพ่อบุญบอกว่า “ดี ไปได้เลย ประเสริฐเรามีดีอยู่แล้ว” ชีวิตของผมเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ทุกครั้งที่ผมมีความทุกข์ผมจะได้รับคำแนะนำจากหลวงพ่อบุญเสมอ ผม

ได้ทำงานที่บริษัท นี้ได้เงินเดือน ๙๐๐ บาท จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการ ได้รับรางวัล
เดินทางไปดูงานต่างประเทศหลายประเทศ ในช่วงนี้ผมได้ห่างหลวงพ่อกันไปประมาณ ๕ – ๖ ปี
ที่ไม่ได้ไปพบท่านบ่อย ๆ เหมือนเมื่อก่อน อาจจะเป็นเพราะผมมีงานมาก หรือลืมที่จะนึกถึง
ท่าน หรือประมาทในชีวิตหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ ประมาณปี ๒๕๒๕ เดือนตุลาคม ชีวิตของ
ผมเริ่มตกอับ โดยเจ้านาย เพื่อนฝูง กลั่นแกล้ง ใส่ร้ายป้ายสี ให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ทำการคำ
ทุกอย่างไม่เจริญ ผมเกือบจะต้องหนีไปบวชพระ เพราะผมห่างหลวงพ่อกันไป

ในขณะนั้นเวลากลางคืน ประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๓๐ ผมฝันเห็นท่านหลวงพ่อกา
เยียม ท่านพูดว่า “ประเสริฐลืมเราแล้วหรือ ไม่เห็นไปวัดอัมพวันบ้างเลย” ผมตกใจสะดุ้งตื่น
ขึ้นมา ดูรูปลือกเกตุรุ่นแรกสมัยที่ท่านยังหนุ่ม ซึ่งคล้องคอติดตัวผมอยู่เสมอ ผมพูดกับแฟน
ว่า “ผมมีหลวงพ่อยู่งองค์หนึ่ง ผมรักและเคารพนับถือท่านมาก ท่านเป็นเสมือนพ่อแม่ของ
ผม” แล้วผมก็เอารูปของท่านขึ้นมาอธิษฐานว่า “ถ้าบุญบารมีของผมมีจริงแล้ว ขอให้ได้พบ
กับหลวงพ่อกับอีก”

รุ่งขึ้น ผมจึงขับรถไปพบกับท่าน หลวงพ่อดีใจมาก ท่านพูดว่า “ประเสริฐ หายไปอยู่
ไหนมาหรือ แทบจำกันไม่ได้” ขณะนั้นท่านกำลังสอนอุบาสกอุบาสิกาที่มาปฏิบัติธรรมอยู่บน
ศาลา พอสบโอกาสว่างคน ผมจึงเข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่อกัล และถามท่านว่า “หลวง
พ่อครับ ผมดวงตกมากเลยครับ ตกมาหลายปีแล้ว เมื่อคนผมได้ฝันเห็นหลวงพ่อกาเยียมผม”
ท่านยิ้มแล้วพูดว่า “คิดถึงกันนะ” ท่านสอนให้เข้าวัดปฏิบัติธรรมบ้างแล้วจะเจริญ ผมได้ถาม
หลวงพ่อกว่า ผมจะเปลี่ยนงานมาขายประกันจะดีหรือไม่ ท่านบอกว่า “ดีทั้งนั้นแหละประเสริฐ
งานทุกอย่างที่สุจริต ไม่คดโกงเขา ขอให้เราทำจริง ๆ”

ผมทำงานอยู่บริษัท สยามกลการ มาประมาณ ๒๐ ปี จึงได้ตัดสินใจลาออก แล้วเดิน
เขาไปสมัครเป็นตัวแทนขายประกันชีวิตที่บริษัทไทยประกันชีวิต จำกัด สาขานบุรี
ศูนย์การค้าเดอะมอลล์ท่าพระ โดยไม่มีใครชักชวนผมเข้าสู่ธุรกิจนี้ ผมมาสมัครด้วยตัวของ
ผมเอง ผมได้พบกับท่านผู้จัดการฝ่ายฯ คุณวิเชียร อยู่พิทักษ์ และผู้จัดการเขต คุณพีสุรพล
เดชศักดิ์ ท่านได้แนะนำให้ผมรู้ถึงความสำคัญของการประกันชีวิต ได้แนะนำถึงอาชีพการ
เป็นตัวแทนว่า เป็นเสมือนนักบุญที่คอยเข้าไปช่วยเหลือเขายามที่เขาทุกข์ยาก ในยามที่
ครอบครัวของเขามีการสูญเสีย หรือเจ็บไข้ได้ป่วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ตรงกับคำสอนของหลวงพ่อก
ที่ให้ช่วยเหลือคนที่มีความทุกข์ ผมได้ตั้งใจทำงานนี้อย่างจริงจัง โดยยึดเอาคำสอนของหลวงพ่อกา
เป็นหลักชัยในการประกอบอาชีพจนถึงทุกวันนี้ ทำให้ชีวิตของผมและหน้าที่การงานมีความ
เจริญก้าวหน้า ได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการเขต ได้รับความไว้วางใจจากลูกค้าและ

เพื่อนร่วมงานเป็นจำนวนมาก มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ มีบ้านให้คนเช่า มีรถยนต์ มีทรัพย์สินเงินทอง มีชีวิตที่สุขสบาย มีฐานะการเงินที่ดีพอสมควร ซื้อที่ดินและปลูกบ้านให้ลูกสาวทั้ง ๒ คนคนละแปลง ได้รับรางวัลเดินทางไปทัศนศึกษาต่างประเทศหลายประเทศ

ชีวิตของนายประเสริฐ ศรีทับทิม ได้มีความสุขความสบายอยู่จนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าในยามที่อยู่ดีมีสุขหรือตกอับ ผมจะนึกถึงคำสอนที่หลวงพ่อดีพร้าสอนอยู่เสมอ ผมมีความรุ่งโรจน์ในอาชีพก็เพราะหลวงพ่อดี ผมไม่เคยลืมคำสอนของหลวงพ่อดีที่ว่า “งานอะไรก็ดีทั้งนั้น ขอให้เราทำจริง ๆ เถอะ”

ชีวิตของนายประเสริฐ ศรีทับทิม ในชาตินี้นับว่าเป็นवासนาอย่างยิ่งแล้ว ที่ได้มีบุญบารมีมาพบพระเถรานุเถระพระเดชพระคุณ “พระราชสุทธิญาณมงคล” (หลวงพ่อดี) แห่งวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ที่ท่านได้น้อมนำคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาสั่งสอนให้ผมและศิษยานุศิษย์ทุกคน ตลอดจนญาติโยมพุทธบริษัทที่มีความทุกข์ และยังไม่พ้นจากกองกิเลส ได้ขัดเกลาจิตใจของเราให้บริสุทธิ์ ปราศจากสิ่งเศร้าหมอง กระทำแต่คุณงามความดี มีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย

ชีวิตของนายประเสริฐ ศรีทับทิม ถ้าไม่ได้พบแสงทองจากหลวงพ่อดีในวันนั้น ในวันที่ชีวิตของผมคงจะไม่ได้เป็นอยู่อย่างนี้ ผมภูมิใจและดีใจที่สุดในชีวิต เมื่อผมพบหลวงพ่อดี.....แล้วชีวิตสบายครับ.....